

Brvnara. umjetnika Jerryja Doella.

The Acts of the Prophet.
Rev. Pearry Green.
Chapter 5.
Croatian.

Rani život i obraćenje.

Možda iz prethodne rasprave možete vidjeti zašto vjerujem da je William Marrion Branham bio Božji prorok za ovu generaciju, poslan da donese Riječ Božju, dovršiti misterije Božje, obnoviti stvari koje su otišle

u zabludu. Za one koji ne znaju pojedinosti iz njegova života, želio bih podijeliti neke od njih s vama, kako biste i vi imali istu priliku koju sam ja imao kada sam pročitao knjigu "Čovjek poslan od Boga" brata Gordona Lindsaya. Možda ćete vidjeti, kao što sam ja video, Božji poseban plan za njegov život od trenutka njegova rođenja. Za usporedbu, prvo ispitajmo druge primjere u Bibliji ljudi izabranih od rođenja.

Prvo poglavlje 1. Samuelove govori o tome kako ga je majka Samuela predala Gospodinu prije nego što se uopće rodio. Čim je odbijen od dojke, odveden je u Hram, gdje ga je majka predstavila Eliju, velikom svećeniku, da ga odgajaju u službi Gospodinu. Dok je još bio dijete, kako je zapisano u 1. Samuelovo 3:1, on

"...služio Jahvi pod nadzorom Elijevim; u ono vrijeme Jahve je izrijetka govorio Ijudima, a viđenja nisu bila česta."

Molim čitatelja da razmisli o paraleli u dvadesetom stoljeću. Gdje je i preko koga dolazila riječ Gospodnja putem "otvorene vizije" [Engleski KJV] prije nego što je brata Branham stupio na evangelizacijsku scenu? Iako je bilo nekih ljudi s vizijama, sigurno nije bilo velikog pokreta Božanskog iscijeljenja u svijetu. Niti postoji probuđenje kakvo je svijet od tada doživio. Oživljavanje je počelo 1946. i nastavilo se do otprilike 1957., ali je od tada umrlo od vrhunca dosegnutog u kasnim 40-im i ranim 50-im godinama. Dakle, kao što je to bilo u Samuelovim dñima, bilo "viđenja nisu bila česta" jer nijedan Božji prorok nije bio na sceni sve do brata Branham-a.

Kad je Samuel bio tek dijete, Bog mu je prvi put progovorio. Pozvao ga je tri puta. Svaki put je Samuel odgovorio misleći da je glas Elijev. Konačno mu je Eli rekao da se vrati i legne i sljedeći put kad se to dogodilo da kaže 'Govori, sluga tvoj sluša.' Zatim u 1. Samuelovo 3:11 čitamo,

"Tada Jahve reče Samuelu: "Evo, učinit će nešto u Izraelu da će ova uha zujati svakome koji čuje."

Moćni Bog, otkriven je Samuelu, "rijecju Gospodnjom", iako je Samuel bio tek dijete; a uši onih koji su čuli za to trebale su zazujati od uzbuđenja zbog onih stvari koje je Gospodin

trebao učiniti. (Sada, ako budete slušali stvari koje je Bog učinio u ovoj generaciji, i vaše uši bi mogle zazujati - kroz slušanje stvari o kojima niste znali, kroz događaje u vašoj generaciji u životu brata Branham.)

Bog je prvo pokazao Samuelu nešto što je Eli činio pogrešno. Samuel, budući da je volio Eli, nije htio reći Eliju za svoju pogrešku, ali svećenik ga je uvjerio da treba govoriti riječi Gospodnje, bez obzira koga bi to moglo povrijediti. Tako je bilo, prema stihu 19,

"Samuel je rastao, a Jahve je bio s njim i nije pustio da ijedna od njegovih riječi padne na zemlju."

Ako je Samuel to rekao, Bog je to učinio. Tako je Gospodin blagoslovio ljudi svojom prisutnošću, kao što je rečeno u stihu 21,

"Jahve se i dalje javlja u Šilu, jer se objavljavao Samuelu, i riječ se Samuelova obraćala svemu Izraelu."

Kroz Sveti pismo, kad god se Bog očitovao, otkrio, razjasnio, učinio je to šaljući svoju Riječ preko prorok Božji.

Ni Samuel nije bio samo jedan izolirani slučaj djeteta koje je pozvano Bogu kao proroku. Jeremija 1:4-5 bilježi,

"Dođe mi riječ Jahvina: "Prije nego što te oblikovah u majčinoj utrobi, ja te znadoh; prije nego što iz krila majčina izađe, ja te posvetih, za proroka svim narodima postavih te."

Tako je veliki prorok Jeremija bio unaprijed određen za proroka narodima prije nego što je uopće izašao iz utrobe svoje majke. Jeremiah je rekao, Jeremija 1:6-10.

6 A ja rekoh: "Ah, Gospode Jahve, gle, ja ne umijem govoriti: dijete sam."

7 A Jahve mi odvrati: "Ne govorи: 'Dijete sam!' Već idi k onima kojima te šaljem i reci sve ono što će ti narediti.

8 Ne boj ih se: jer ja sam s tobom da te izbavim," riječ je Jahvina.

9 I tada Jahve pruži ruku, dotače se usta mojih i reče: "Evo, u usta tvoja stavljam riječi svoje.

10 Gle: postavljam te danas nad narode i kraljevstva, da istrebljuješ i rušiš, da zatireš i ništiš, da gradiš i sadиш."

Bog ga je stavio u srce Mojsijeve majke dok je Mojsije bio tek beba, da ga ostavi po strani kao odabranu posudu. Bog ga je dao obučavati u faraonovoj kući, zatim ga je odveo u pustinju na četrdeset godina i dalje ga je obučavao, i konačno ga je poslao natrag kao izbavitelja izraelske nacije. Primijetite da Bog nije čekao da Mojsije napuni pedeset godina. Počeo je raditi u Mojsijevom životu kada je bio beba, na dan kada se rodio.

Tako vidimo da proroci nisu ljudi koji dolaze na ovu zemlju i odrastaju i ulažu takve žrtvene napore Bogu, ili plaču, mole se i poste dok ih Bog ne obdari nadnaravnim moćima, nego su radije izabrani od Boga iz majčine utrobe i dovedeni na mjesto gdje su toliko slobodni od grijeha, da grijeh ne može uzrokovati da Božja riječ pogriješi. Što su dalje odvojeni od grijeha, to su više u robovanju Svemuogućem Bogu.

Apsolutna je potreba čuti proroka kojeg je Bog poslao, jer on je Božji glas koji govori svijetu u vrijeme kada ga Bog šalje. Kao što smo upravo pročitali, Bog je uzeo Jeremiju, samo dijete, i rekao: "Riječi koje govorite nisu vaše riječi, to su moje riječi, i ja sam vas stavio u vlast nad narodima. Ako kažeš srušiti, ja ćeš srušiti. Ako kažeš da ga izgradim, ja ćeš ga izgraditi." Možete li vidjeti da je ovo Božji način? Ne govori li nam treće poglavlje knjige Djela apostolskih koliko je to neophodno i kakav je sud nad onima koji ne slušaju Božje proroke?

Sada, je li moguće da Bog pošalje proroka u dvadesetom stoljeću? Osobno vjerujem da je to učinio, ispunjavajući svoju Riječ. Zahvaljujem Bogu za držanje Njegove Riječi, jer bez toga bih radio u slijepom denominaciju. Ja bih slijedio ljudske tradicije, vjerujući da su Božje doktrine. Vidio sam da je Bog činio te stvari kroz vjekove, i video sam da Bog čini ista djela sada kao što su proroci činili tada. Vidio sam da je Pismo predvidjelo da će se to dogoditi. Tada sam rekao: "*Gospodine, ja percipiram da ste Božji prorok.*" Nisam okljevao, jer je to bilo otkriće za moje srce.

Dana 6. travnja 1909., petnaestogodišnja majka iz Kentuckyja rodila je dječaka. Nazvali su ga William Marion Branham, a na dan kad se rodio postojala je čudna aura, Prisutnost, u rustikalnoj maloj brvnari. Svjetlo se uskocilo kroz prozor i visjelo iznad krevetića. Nije ni čudo što su ljudi koji su to vidjeli rekli: "*Kakvo će ovo biti dijete?*"

Kada je beba imala samo šest mjeseci, prvi put se pokazala Božja zaštita nad njim. On i njegova majka, nasukani u kabini dok mu je otac bio odsutan radeći na poslu, su čudesno spašeni od sigurne smrti. Velika snježna oluja izolirala je kolibu, ponestalo je hrane i drva za ogrjev, pa je mlada mama jednostavno umotala sebe i bebu u svu posteljinu koju su imale i otišla u krevet čekajući kraj. Ali susjed, malo dalje, zbog nekog čudnog fenomena, koji nije mogao objasniti, nekoliko je dana bio privučen da posjeti malu kolibu da vidi kako su njegovi susjedi. Jednog dana obuzeo ga je takav poriv da mu se nije mogao oduprijeti; prešao je brežuljke do kolibe i pronašao majku i dijete koji su skoro stradali. Brzo je skupio drva za ogrjev i zapalio vatru, vratio se u svoj dom kako bi donio hranu i njegovao ih da ozdrave. Tako samo čudnom Prisutnošću što ovaj čovjek nije mogao objasniti, bio je privučen da dođe u taj čas i spasi život ovom konkretnom šestomjesečnom dječaku.

U dobi od tri godine, brata Branham je dobio svoju prvu viziju. Iz ove vizije, rekao je svojoj majci da će, iako sada žive u Kentuckyju, jednog dana živjeti blizu grada koji se zove New Albany. Nedugo nakon toga obitelj se preselila iz Kentuckyja preko rijeke Ohio u Indianu, a nešto kasnije preselila nekoliko milja južnije u Jeffersonville, Indiana, koji je samo nekoliko milja od New Albanyja, Indiana. Vizija se ispunila.

U dobi od sedam godina, brata Branham je imao još jedno čudno iskustvo koje nije mogao razumjeti. Dogodilo se jednoga dana da je, dok je pomagao svom ocu, našao se kako prolazi ispod stabla topole kada je čudan vjetar zatresao lišće na drvetu, iako tog dana nije bilo drugog vjetra. Ispričao je da je vihor uzburkao dio drveta veličine bačve i Glas je progovorio iz njega govoreći: "Nikada ne pušite, ne pijte i ne prljajte svoje tijelo, jer kad ostarite, čeka vas posao." Nije mogao razumjeti misteriozni događaj, uplašio ga je i otrčao je svojoj majci. Mislila je da ga je ugrizla zmija, a zatim je mislila da je možda samo bio u živčanom šoku, pa ga je stavila u krevet i pozvala liječnika.

Nekoliko dana kasnije, dok se igrao s prijateljima, video je viziju mosta. Ovaj most kojeg nije bilo, protezao se preko rijeke Ohio od Louisvillesa do Jeffersonvillea. Rekao je svojim prijateljima da tamo vidi most i, na svoj užas, video je kako se dio mosta srušio noseći šesnaest muškaraca u smrt. Naravno, njegovi prijatelji su to ispričali u zajednici. Ali trinaest godina kasnije taj je most izgrađen po cijenu života šesnaestorice ljudi. Most stoji danas između Jeffersonvillea i Louisvillesa.

Jednom kao mladiću jedna ga je djevojka ismijavala jer nije htio pušiti, a on je zapravo pokušao pušiti kako bi spriječio njezino ismijavanje. Njegovo je svjedočenje da je, kad je posegnuo za tom cigaretom, ponovno čuo vihor, i što je više pokušavao, postajao je sve jači, sve dok ga njegov jureći zvuk nije uplašio. Dakle, nikad nije pušio.

Drugi put mu je čovjek ponudio piće u prisustvu oca mladog Williama Branhama i inzistirao da ga uzme. Upravo je htio popiti piće, jer ga je rođeni otac nazvao djevojkom, kad opet naiđe vihor. Čuo je kako juri, a dok je nastavljao prinositi bocu usnama, vjetar je postajao sve dok ga to nije prestrašilo i nije pobegao. Nije bio neposlušan Bogu, dapače, nije mogao, jer je Bog imao plan za njegov život koji je i provodio.

Kao tinejdžer jednom je otišao na karneval, a tamo mu je prišla gatara i rekla mu: "*Mladiću, jesи ли znao da te prati znak?*" Kako je to slično vremenu kada je zli duh rekao Isusu: "*Znamo tko si, ti si Krist, Sin Božji.*" Svećenici i vjerske vođe, najreligiozniji ljudi na svijetu u Kristovo vrijeme, nisu Ga prepoznali, iako zli duhovi jesu. Tako je bilo u životu brata Branhama.

Kad je apostol Pavao otišao u Tijatiru propovijedati, nije bio dobrodošao, već je uhićen, a mlada djevojka je rekla: "*Ovo je Pavao, koji nam propovijeda Krista, poruku spasenja.*" U njoj je bio zao duh koji je prepoznao tko je Pavao kad su ga drugi htjeli progoniti. Tako je bilo u ovoj generaciji. Zli duhovi su mogli prepoznati da postoji nešto drugačije u bratu Branhamu prije nego što bi religiozni ljudi svijeta to priznali. Mnogi još uvijek neće priznati Božje djelovanje kroz ovog čovjeka. Odbijaju priznati da je ovdje bilo nešto što je daleko iznad običnog. Može li to biti zato što oni, iako "religiozni", nisu čak ni duhovni?

Brata Branham je umalo umro po drugi put u dobi od četrnaest godina. Slučajno ustrijeljen, ležeći u vlastitoj krvi s dijelovima nogu prostrijeljenih tamo gdje ga je pogodio prasak iz sačmarice, imao je viziju, ili iskustvo dok je bio u bolnici, gdje je i sam izbjeglio i vidio ljude u paklu. Vidio je stvari koje su se trebale dogoditi među ženama svijeta 1960-ih, grotesknu upotrebu šminke i slično. Ali te su žene bile u paklu i šokiralo ga je kad je shvatio da takvo

mjesto postoji. Ipak, odolio je Božjem pozivu na svoj život, iako se Bog nastavio baviti njime, jer postojao je posao koji je trebao obavljati kad bude stariji.

Došao je na zapad u Phoenix, Arizona, u prosincu 1927., u dobi od osamnaest godina. Ondje je, dok je radio na ranču, dobio vijest o smrti brata Edwarda, koji mu je po godinama bio najbliži. Kad je čuo za Edwardovu smrt, stao je i pogledao preko pustinje, te se zapitao je li Edward bio spreman za susret s Bogom. Zatim, dok se vraćao u Jeffersonville na sprovod, sinulo mu je pitanje: "*Jesi li spreman?*" Prisjetio se kako su mu otac i majka plakali i koliki je utjecaj to imalo na njegov život pa se počeo pitati o sebi. Uvijek je bio svjestan tog Glasa, te Prisutnosti koju je iskusio otkako je bio beba, želeći razgovarati s njim.

To ga odvaja od ostalih dječaka njegovih godina, sprječava njihovo prijateljstvo jer je govorio o čudnim stvarima i nije htio pušiti, piti, plesati ili trčati uokolo kao oni. Iako nije mogao oblikovati svoj život prema njihovom, ipak nije znao kako se predati Bogu. Ali kroz Edwardovu smrt, Božji Duh je nastavio biti s njim i doveo ga je tamo gdje se zapravo pokušao moliti. Nije znao kako, ali zavoljevši divljinu, napisao je na komadu papira: "*Bože, pomozi mi.*" Ceduljicu je ostavio zalijepljenu na stablu jer je znao da je Bog tu u prirodi.

Napokon je došao dan kada je otišao do drvarnice pokraj kuće, kleknuo i, iako još nije znao kako moliti, jednostavno je zavatio. To je bilo dovoljno da otvori nebeske prozore. Dok je kleknuo u drvarnici da se moli, ušlo je Svjetlo i oblikovalo križ. Tada ga je nešto obuzelo i doživio je izuzetan osjećaj kakav nikad prije nije poznavao. Jednom mi je osobno rekao da se osjećao kao da kiša pada po njegovom tijelu. Kasnije je shvatio da ga je Bog krstio Duhom Svetim. Rekao je da se činilo kao da mu se teret od tisuću funti podigao s ramena. Bez ikakvog drugog načina da izrazi svoju krajnju radost i olakšanje, ustao je na noge i počeo skakati i trčati uokolo. Utrčao je u kuću, a njegova ga je majka zbunjeno upitala što nije u redu. "*Ne znam*", odgovorio je, "*samo se osjećam tako lagano.*" Istrčao je iz kuće i niz cestu, koristeći jedini način koji je znao da izrazi svoje oduševljenje.

Kasnije dok je radio za 'Javni Servis Kompanija', bio je izložen nekom plinu, otrovan je i jako se razbolio. Obavljena je operacija tijekom koje je zamalo ponovno napustio ovaj život. Situacija je bila ozbiljna sve dok se nije dogodio nadnaravni događaj kada je Svjetlo došlo i objesilo se pred njim. Doktori nisu očekivali da će živjeti. Kada je ipak preživio, jedan od liječnika je nakon operacije došao u njegovu sobu i rekao: "*Zaista, Bog je posjetio ovog dječaka.*" Brata Branham je rekao da u to vrijeme nije znao što se događa, ali da je tada znao ono što je saznao kasnije, skočio bi s kreveta, radostan, ozdravio u ime Gospodnje. Nakon izlaska iz bolnice tražio je dublje iskustvo s Bogom, jer je shvatio da je Bog učinio veliku stvar za njega.

Ostao je s ozbiljnim problemima s želucem i očima od kojih liječnici nisu očekivali da će se oporaviti. Međutim, čuo je za skupinu ljudi koji su vjerovali u polaganje ruku za ozdravljenje. Na njihovom crkvenom sastanku netko je položio ruke na njega i on je prihvatio njegovo iscjeljenje od problema koji su ostali od izlaganja plinu.

Unatoč tome što je nastavio povraćati ako je jeo krutu hranu, Bog je poštovao njegovu vjeru

i tijekom nekoliko mjeseci riješio se problema sa želucem, a kada mu je procijenjen vid, ustanovljeno je da je savršen.

Nakon ovog čudesnog iscjeljenja prvi je počeo propovijedati. Na njegovom prvom susretu ljudi su bili kršteni, a 11. lipnja 1933. dogodio se još jedan nadnaravni događaj koji će biti detaljnije obrađen u 6. poglavljju.

Godine 1933. u njegovom su se životu počele događati ogromne stvari, za koje bi bila potrebna knjiga sama po sebi da bi ih se u potpunosti opisalo. Ali kada je brata Branham počeo propovijedati i graditi svoju crkvu, Bog mu je dao vizije, i ja zaista mogu reći da se Bog počeo otkrivati, jer je Riječ Božja dolazila putem „*otvorene vizije*“. Tako je nakon proteka mnogih stoljeća Bog ponovno posjetio ljude ove generacije preko proroka. On je poslao proroka, izabranog od utrobe njegove majke, i odredio je život ovog čovjeka od djetinjstva, oblikujući ga kao što je činio druge Božje ljude u Svetom pismu.

<http://www.believersnewsletter.org>

info.bn1.ministries@gmail.com